

Opis podstatných částí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. dubna 2007 pod sp.zn. 7 Ca 2/2006-29

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu a soudců v věci žalobce....., bytem, proti žalovanému: Policie České republiky, Policejní prezidium ČR, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 26. 10. 2005, č.j. PPR-299/K-PK-2005,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 26. 10. 2005, č.j. PPR-299/K-PK-2005, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také jako zákon).

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o tom, zdali bylo na základě fikce nastoleno rozhodnutí o neposkytnutí informací požadovaných žalobcem v žádosti ze dne 20. 9. 2005. Žalobce v žalobě existenci takového rozhodnutí tvrdil s tím, že pokud mu nebyly informace ve lhůtě 15 dnů poskytnuty, tedy neměl je tomuto dni k dispozici, fikce negativního rozhodnutí nastala. Soud se s tímto právním názorem neztotožnil.

Patnáctidenní lhůta k poskytnutí informací, popř. k vydání rozhodnutí o jejich neposkytnutí zákon definuje jako časové rozmezí určené správnímu orgánu k tomu, aby žádost posoudil a informaci poskytl nebo vydal rozhodnutí o jejich neposkytnutí (lhůta pro vyřízení věci). V této lhůtě je tedy správní orgán povinen zvolit relevantní právní postup směřující k vyřízení žádosti, přitom této povinnosti odpovídá právo žadatele, aby o jeho žádosti bylo v tomto časovém úseku rozhodnuto, tedy aby správní orgán konal. Lhůta samotná je však určena správnímu orgánu a determinuje jeho aktivitu, nikoliv aktivitu žadatele. Žalobcem tvrzená povinnost doručit rozhodnutí nebo informace v uvedené lhůtě žadateli je s ohledem na tuto skutečnost vyloučena. Doručení je totiž vázáno na skutečnosti objektivně časově neurčité a závislé na konání osoby, které je doručováno. Pokud je zákonem určena patnáctidenní lhůta, nelze její konec na takovou neurčitou skutečnost vázat. Správní orgán by tak musel počítat s možností uložení zásilky na poště, aktivitou či naopak nečinností adresáta, existencí sobot, nedělí a státních svátků v době doručování, apod. Lhůta pro vyřízení žádosti by se pak řídila skutečnostmi neurčitými a v době doručení žádosti správnímu orgánu objektivně nezjistitelnými. Právní názor žalobce, na němž postavil svou žalobu, tedy nemůže

obstát, oporu v zákoně takový názor nenachází.

O existenci fiktivního rozhodnutí lze hovořit až v případě, kdy správní orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti informace neposkytne, popř. rozhodne o zamítnutí žádosti. Účelem tohoto ustanovení je umožnění účinné obrany žadatele proti neposkytnutí informací, resp. nečinnosti správního orgánu a zároveň umožnění věcného přezkumu takového fiktivního rozhodnutí v odvolacím řízení. Je však na žadateli, aby běh lhůty (při vědomí, že správní orgán má na vyřízení žádosti 15 dnů) a případný vznik fiktivního rozhodnutí sledoval a včas podal odvolání. Je zde nutné mít na zřeteli, že odvolání v tomto případě slouží k odstranění nečinnosti správního orgánu, kdy žadatel neobdržel rozhodnutí fyzicky existující, na jehož právní závěry a skutková zjištění by byl nucen reagovat. Pokud tedy žadatel neobdrží do 15 dnů ode dne, kdy měl správní orgán o žádosti rozhodnout, informace či rozhodnutí o jejich neposkytnutí, je na něm, aby na nečinnost správního orgánu odvoláním reagoval.

S ohledem na uvedené skutečnosti se podává, že fiktivní rozhodnutí, které žalobce odvoláním napadl neexistuje, neboť správní orgán prvního stupně žádost v zákonné lhůtě vyřídil a informace žalobci poskytl (jejich předáním držiteli poštovní licence). Správně proto žalovaný odvolání proti takovému neexistujícímu rozhodnutí zamítl. Pokud žalobce v žalobě namítal neplatnost poskytnuté informace, mívá tato námitka podstatu posuzované věci. Rozhodnutí žalovaného je o zamítnutí odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací (jehož existenci tvrdil sám žalobce), není tedy důvodu v žalobě napadat podání správního orgánu, které v odvolacím řízení nebyl a ani nemohlo být řešeno.